

„EDDIGELÉ AZT HITTEM...”

Kertész már összetrombitálta a stábot a délutáni forgatáshoz, amikor Felek felől az úton egy furcsa menet tűnt fel. Élén egy fiatal román pópa jött, füstölővel a kezében, mögötte két atyafi zászlót lengetett, és megállás nélkül valami különös, kacskaringós dallamot énekeltek. Mögöttük falusi asszonyok jöttek, tömött sorokban, talpig feketében, sűrűn vetve a keresztet. A temetőtől úgy száz méterre a menet megtorpant, csak a pópa sietett előre, hanyagul lóbálva a füstölőt. Kissé zavartan, de kíváncsian vizsgálta a stáb tagjait, majd mikor megpillantotta Jászait és Berky Lilit lilára maszkírozva, előbb felkacagott, majd közelebb jött, és köszönt.

– Adjon Isten szép napot a művésznőknek! Nagy harababurát keltettek ám a híveim között! – mondta magyarul, egy kis akcentussal. – Most idecibáltak engem ördögöt űzni! Szentül meg vannak győződve arról, hogy a zsidó temetőből előjöttek a halottak. Remélem, most, hogy látják, hogy beszélgetünk, kicsit megnyugodnak. Miféle produkció lesz ez?

A színésznők elmesélték, amit tudtak, és rövid tárgyalás után a pópa visszatért híveihez. De a beszélgetés

a nagyon is eleven „halottakkal” nem győzhette meg őket, mert addig nem nyugodtak, amíg vissza nem tért a temető bejáratához, és legalább tessék-lássék módra el nem végezte az ördögűző szertartást, több ízben is a színészek felé lóbálva a füstölőt. Ezután a menet, mint aki jól végezte dolgát, visszakanyarodott Felek felé.

•

Mikor véget értek a kinti felvételek, az egész csapat visszatért a Nyári Színkörhöz. A színpad mögött felépített stúdiónak hiába volt fehér vászonból a teteje, kora délutánra már rekkenő lett a hőség, és csak nagy ritkán jött a Szamos felől egy kis enyhítő szellő.

Talán a meleg is lehetett az oka, hogy a délutáni forgatás még puszkaporosabb hangulatban folyt, mint a délelőtti. Eddigre már híre ment a színészek között, hogy Kertész milyen magas lóról beszél mindenkivel: Dánia így, Psylander úgy, hogy összeveszett az operatőrével, mi több, felbosszantotta még a nagy Szentgyörgyit is.

A stáb körül még legalább tucatnyi színész téblábolt, látni akarták az új csodát, amikor publikum helyett masinának játszik az ember. A stúdió egyik felében egy szobabelső, a másikban egy konyha állt, Berky Lili és Várkonyi Mihály első közös jelenetéhez készültek. A jelenet Kontráék nappalijában kezdődött, ahol a család felnőtt fia, akit Várkonyi alakított, meghallja,

amint a konyhában az új cseléd, vagyis Berky Lili egy szerelmes dalt énekel. Megpödrí a bajuszát, halkán kilopakodik a konyhába, kezdetben csak leskelődik, majd mikor a lány észreveszi őt, udvarolgatni kezd.

Hamar kiderült, hogy Várkonyi igen népszerű a társulatban, kiváltképp a színésznők között. Egy-egy szavát élénk helyeslés, vicceit viháncoló nevetés kísérte. És Karola igazat adott a színésznőknek: már első este megjegyezte a férfi különös tekintetét a filmvetítésen, de csak most tűnt fel igazán, hogy van Várkonyi nézésében valami, amitől egyből elkapja a tekintetét az ember lánya, de csak azért, hogy amint a férfi másfelé néz, ismét rajta csünghessen. Karola arra gondolt, hogy illendő lenne interjút készíteni Várkonyival is, de attól félt, hogy ha odamegy hozzá, egyből fülíg pirul, és megkukul.

A színészek közben arról sugdolóztak, hogy mikor Várkonyi meghallotta, hogyan „pattog ez a Kertész nevű pesti paprikajancsi”, kijelentette, hogy majd ő mósresre tanítja. De hogy miként, arról senkinek nem volt tudomása. A forgatásra visszatért Fekete László is – talán Janovics beszélhetett vele –, és Fejő boldogan sietett eléje.

– Fekete úr, visszanezhetnénk a délelőtti felvételeket? Annyira félek, hogy elrontottam valamit.

– Visszanezni? Hát nem úgy megy az, öcsém! A délelőtti felvételek most, a délutáni gyorsal indulnak a pesti laboratóriumba. Ott előhívják a negatív

szalagot, készítének róla egy pozitív másolatot, ahol a fekete ismét fekete, a fehér meg fehér lesz, és az két nap múlva ér vissza Kolozsvárra. Akkor majd megnézzük. Csigavér, barátom!

Ha viszont Kertész kért tőle valamit, sértett arcot vágott, és csak fél mozdulattal utasította Fejőt, aki viszont ugrott, és végrehajtotta. Várkonyi ellenben maga volt a megtestesült alázat, nyoma sem volt annak, amiről a színésznők pletykáltak.

– Direktör úr – így szólította meg, noha Kertész csak öt évvel volt idősebb nála, és közben remegett a hangja. – Bevallom, nagyon izgulok, és nagy megtiszteltetés, hogy Kertész úrral dolgozhatok! Ez csak a második filmem a *Sárga Csikó* után, és énnekem nem adatott meg a szerencse, hogy akkora világsztárokkal filmezhessenek, mint Kertész úr. De nagyon szeretném jól csinálni, tanulni akarok, ezért megkérem, hogy bátran állítson le, ahányszor csak kell, szóljon rám, az sem baj, ha erélyesen. Én csak hálás leszek érte!

Kertész szemmel láthatóan majd elolvadt a dicsérettől. Kezdődött a próba. Az első képben Várkonyi a nappaliban ült, amikor meghallotta a konyhából Berky Lili énekét. Már harmadszor próbálták a jelenetet, mikor Karola észrevette, hogy két napja pont ezt mutatta meg nekik Gyöngyi néni az archívumban, a megtekintőasztalon. És ekkor döbbsent rá arra is, hogy hiába is próbálnának emléktáblát tenni annak a főtéri háznak a falára, amelyben filmezték, hiszen az

egész csak színpadi díszlet, a templomtorony pedig, ami olyan élethűen látszik az ablakon át, festve van! Mi több, ha egy színész erősebben csukja be az ajtót, a szoba díszletfalai hullámszerűen kezdtek rázkódástól.

A második próbánál Kertész úgy ítélte, hogy fel lehet venni a jelenetet.

– Még csak egy kérdés, direktor úr! – állította meg Várkonyi.

– Tessék.

– Inkább így nézzek fel, amikor meghallom a Lili hangját, vagy így?

Amennyire Karola meg tudta állapítani, nagyjából ugyanúgy meresztette a szemét mindkét alkalommal. Talán Kertész is így gondolhatta, mert egy pillanatig habozott, de aztán gyorsan rávágta:

– A második jobb.

– Dániában így csinálnák, ugye?

Kertész bólogatott.

– Felkészülni és... handling!

De Várkonyi nem kezdett el játszani, lehajtotta a fejét, majd amikor hirtelen felemelte, könnyben úszott a szeme.

– Bocsánat! Ettől a handlingtól egyszerűen elérékenyültem. Rádöbenten, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy ebben a filmben játszhatok, ilyen nagy művészekkel!

Művészeket mondott, de közben Kertész felé mutatott.

– Ne haragudjon, direktor úr! Többet nem fog előfordulni! – törülgette a szemét.

A jelenet láttán Karola is elérékenyült. Milyen édes, elsírta magát, annyira meghatódott!

– Semmi baj, csigavér – nyugtatta Kertész. – Hamar bele fog jönni.

– Gondolja, direktor úr? – nézett rá csillogó szemmel Várkonyi. – Önnek elhiszem!

– Akkor felkészülni és... handling!

Várkonyi egy ideig bámult maga elé, majd amikor Berky Lili a színen kívülről tényleg beénekel, felkapta a fejét, felállt, megpödörte cifra műbajszát, és elindult a kamera felé, vagyis amerre az ajtónak kellett volna lennie.

– Ennyi! – állította le Kertész. – Arra kérem, Mihály, hogy mielőtt elindulna az ajtó felé, támaszkodjon néhány pillanatra fél kézzel az asztalra.

Várkonyi lelkesen bólogatott.

– Persze, hogyne! De amúgy jó volt, direktor úr?

– Nem rossz, nem rossz...

– Még egy kérdést megenged, direktor úr?

– Tessék.

– Kérem szépen megmondani, a bajszomat elég jól pödörtem? Dániában is így szokták?

Várkonyi ezt akkora buzgalommal és beleéléssel kérdezte, hogy Kertész, akárcsak Karola, ezt is komolyan vette volna, ha a báméskodó színésznek közül valaki nem kezd el kuncogni. Ez futótűzként ragadt

át a többiekre is, és egy pillanat múlva tucatnyi színész hahotázott, Fekete Lacival az élen, a hátrébb álló díszletmunkások meg a térdüket csapkodták a röhögéstől. Egyedül Várkonyi nézett halálkomolyan, még a kezét is széttárta, mint akit bánt, hogy kinevetik a komoly kérdését.

Kertész viszont egészen elsápadt. Előbb a körülállókhoz fordult.

– Akinek nincs jelenete, azonnal távozzon a filmzési platóról! A díszletmunkások is!

Az érintettek gyorsan szétszéledtek, de még egy-két nevetést, megjegyzést hallani lehetett a színpalak mögül. Várkonyi tudta, hogy a móka véget ért, így kiegyenesedett, szembefordult Kertésszel, és mintha csak nyomatékot akarna adni korábbi kérdésének, még egyet pödört műbajuszán.

Karola csak most döbbsen rá, hogy az egész színjáték volt. Ha lehet, most még jobban rajongott Várkonyiért. Végre valaki móresre tanítja ezt a felfújott hólyagot! De ahogy elnézte Kertészt, amint szinte remegett a dühtől és megaláztatástól, nem tehetett róla, őt is megsajnálta. Ebben a pillanatban el sem tudta képzeni, hogyan készülhetett el *A tolonc*, a *Casablancáról* nem is beszélve. Fejóra pillantott, és rádöbbsen, hogy a fiúnak is pont ez járhat a fejében.

Ekkor viszont Berky Lili felpattant, és a két férfi közé lépett. Nyoma sem volt a temetőkertben felszabadultan

nevető kislánynak. Most inkább egy harcos amazonhoz hasonlított.

– Uraim, dolgozunk, vagy sem?

Jelentősegteljesen nézett előbb Kertészre, majd Várkonyira, végül Fekete Lacira.

– A *Sárga csikó* forgatásán is volt galiba. Eddigélét azt hittem, azért, mert nem értettünk szót a franciákkal. De már magyarul sem értjük meg egymást, kérem?! Én azon nyomban kiszállok, ha ez így megy tovább!

– De hát nem én... – kezdte hajszálpontosan egyszerre mindhárom férfi.

– Nem érdekel az apprehendálás! Mihály, megcsináltad a remek jelenetet, most már lenyugodhatsz – villant Várkonyira, majd Feketéhez fordult: – Laci, én, ahogy a franciáknál láttam – nyomta meg az utolsó két szót –, az operátőr mindig a kamera túlsó oldalán foglal helyet. Kedves direktor úr – fordult végül Kertészhez –, én ugyan nem filmeztem Dániában, viszont a párizsi Pathé cég rendezőjével, Félix Vanyllyel igen, és az elmúlt tíz évben még tucatnyi színházi rendezővel dolgoztam a Királyi színházban, a Népoperában, meg itt, a kolozsvári Nemzetiben. Ezenfelül láttam jóapámat rendezni és színházat igazgatni másfél évtizeden át. Egyik sem tévesztette össze a színészeit a saját kapcájával. Biztos vagyok benne, hogy ez önnek is sikerülni fog! Akkor kezdhetjük végre a felvételt?!

A pillanatnyi csend után a három férfi zavartan ment a helyére, és öt perc múlva a legnagyobb rendben újramezdődött a forgatás. Karola, Fejő és Bende tátott szájjal néztek egymásra. De hármuk közül csak Karola vette észre, amint Berky Lili tányértörölgetés és éneklés közben jókedvűen kikacsint feléje.

•

A forgatás addig tartott, amíg a nap le nem bukott a Sétatér fái mögött. A színészek szétszéledtek, a díszletmunkások bontani kezdték a lakásbelsőt, hogy felépítsék a holnapi díszletet, eközben a Nyári Színkör udvarán Karola eldöntötte, hogy mégis inkább Berky Lilivel készít interjút, de nem tudta eldönteni, hogy vajon illendő-e most bekopogni az öltözőjébe. Ekkor egy kis köhécselést hallott a háta mögül.

– Nagyon örülök, hogy megtaláltam, grófkiszasszony. Eszt a százegy szál vörösz rózát a legszebb virágszálnak hoztam!

Gazsi báró díszmagyarban feszített, a csokrot viszont egy inas fogta mellette. Meg kell hagyni, a százegy szál vörösz rózsza nemcsak sok volt, hanem gyönyörű is.

Karola megint elvörösödött, ezért igazán örült, hogy alkonyat van, és az utcai villanylámpákat még nem gyújtották fel. Nem mintha Gazsi báró tetszett volna neki, Várkonyival nem lehetett egy napon, sőt, egy

évben sem említeni, de hogy neki egy igazi báró így bókoljon, és százegy szál vörösz rózsa adjon, az azért nem volt semmi. Csak ne épp most jött volna... Miközben egy köszönést hebegett, szemével Berky Lilit kereste, hátha felbukkan az öltözők felől.

– Remélhetek egy találkozást, grófkiszasszony? Eszetleg szerenád?

– Persze, hogyne – vágta rá Karola

– Fenomenális! Ész mikor lehetne róla szó?

– Holnap, holnapután, bármikor!

– Hálászan köszönöm – hajlongott Gazsi báró. – Szép esztét ész nyugodalmaz jó éjszakát kívánok!

•

Közben valahonnan Bende is előkerült, és azonnal ajánlkozott cipelni a hatalmas virágcsokort, nehogy azt is Gazsi akarja hozni, vagy az inasával hozatni. Karola még várt egy kicsit, aztán beletörődött, hogy holnap is lehet majd interjúzni, és miközben megindultak hazafelé, kihúzott egy szál rózsa a hatalmas csokorból, és azt szagolgatta. Bende törte meg a csendet.

– Én azt gondolom, hogy láttunk és hallottunk elegendet. Karola, neked van sok jegyzeted, nekem fényképeim, Fejőből remek filmoperatőr lett. Ugye, Fejőkám?

Barátilag hátba is verte volna, ha nem lett volna mindkét keze tele a rózsákkal. Mikor a csendes, elcsöndesített Tholdalagi palotához értek, csak akkor jutott

eszükbé, hogy a gróf elutazott, így ma éjjel csak ők lesznek a palotában. No meg a személyzet.

– Nem is baj, hogy elment. Legalább a reggelinél nem kell ismét a lebukástól tartanunk – bizonygatta Bende, amikor a beszélgetést Karola szobájában folytatták. Majd felállt, és bevetette minden meggyőző erejét.

– Figyeljete: tonnányi anyagunk van Zellernek a bemutatóhoz. Szerintem lassan szedhetnénk a sátorfánkat, és húzhatnánk hazafelé. Úgy értem, egészen haza. Mielőtt valami igazán nagy bajba keveredünk. Nem? – nézett rájuk szinte könnyörögve.

– Nem tudom... – nyújtózkodott Fejő az egyik karszékekben. – Kajára, kecóra nem kell költenünk... És csak most kezdődött a forgatás, még nem is tudjuk, hogy sikerül-e Kertésznek.

– Hogyne tudnánk, Fejőkám! Hát elkészült *A tolong*, nem? Kertész világhírű rendező lett, nem?

– Jó, de hogyan? Akarom látni, hogy hogyan! És... – ekkor kibökte – akarom látni a saját filmfelvételeimet!

– Karola – fordult Bende az utolsó reményéhez –, nem gondolod, hogy haza kéne már mennünk?

Karola beharapta az alsó ajkát, és gondolkodott.

– Ha Fejő sem bánja, szerintem maradjunk még egy kicsit. Egy napot, max kettőt, jó? Még nem sikerült egy interjút sem készítenem...

– De miért is akarnál? – vágott közbe Bende. – Az csak a fedősztori. Vagy azt hiszed, tényleg lehozza a New York Times?

– Tudom, hogy nem hozza le, nagyokos! De még egy ilyen lehetőségem nem lesz az életben.

Bende még egy pillanatig nézte a lányt, mintha reménykedne, hogy talán mégis meggondolja magát. Aztán kitört.

– Nyugi, Karola, nem vagyok vak! Azt hiszed, nem látom, mennyire bejön neked, amikor kezet csókol egy gróf vagy egy főpincér? Hogy belepirulsz, ahogy udvarolgat neked Gazsi báró? Azt hiszed, nem látom, hogyan nézel Várkonyira? A méltóságos gróóófkisaszszonynak nagyon tetszik, hogy minden ujjára jut egy udvarló!

Karola elvörösödött, és egy pillanatig szóhoz sem jutott. Aztán mély levegőt vett, és igyekezett a legnyugodtabb hangján megszólalni.

– Kedves Bende, nem értem, miért baj, ha a huszadik század elején a férfiak normálisan, mi több, lovagiasan viselkednek egy nővel! Nem úgy, ahogy a hetedikes fiúk szoktak!

– Azért, mert nem vagy nő! Tizenhárom éves lány vagy, és nem itt van a helyed! Hanem a huszonegyedik században, a hülye hetedikes fiúk között!

– Most rólam beszéltek? – kérdezte teljesen összezavarodva Fejő, de egyikük sem törődött vele.

Karola előbb felszívta magát, hogy visszavágjon, de aztán megtorpant, és másodpercekig elképedve nézett Bendére.

– Te féltékeny vagy, Balogh Bende?

– Én? – kérdezte rémülten a fiú. – Dehogy! Csak...

Na, nekem ebből elegendem van!

Ezzel kirohant, és becsapta a vendégszoba ajtaját.

Fejő egy ideig az ajtóra bámult, majd együttérzően nézett Karolára. Lassan megvonta a vállát, mintha azt mondaná, ezt még én sem értem.

– Sajnálom. Kissé kiakadt. Talán a hülye hetedikes miatt. Azt nem kellett volna mondanod...

– De hát én semmi hülyét nem mondtam, csak hetediket...

– Mindegy. Ne vedd a szívedre! – tápáskodott fel Fejő. – Na, megyek én is. Jó éjszakát!

Karola még hosszú percekig döbbenetben ült. A haragja már elpárolgott. Két kérdés ismétlődött újra meg újra a fejében, mint egy megakadt gramofonlemezen a zene: lehet, hogy Balogh Bende szerelmes belé? És hogyhogy ő ezt eddig nem vette észre?

•

Karola nyugtalanul aludt, gyakran megébredt, állandóan eszébe jutott a Bende-ügy. Igaziból kimondottan kedvelte Bendét, jó fej srácnak tartotta, akinek van humora, és akire, ha valami gond van, lehet számítani.

De soha nem gondolt rá úgy, mint pasira. Ahhoz azért túl... gyerekes volt. Pasinak a nővérei fiúi számítottak, úgy tizenhétől felfelé. De épp a nővérei történeteiből tanulta meg, hogy a szerelem nagyon megbonyolítja a dolgokat. Éppen ezért a jóleső érzésnél, hogy tetszik egy jó fej osztálytársának, sokkal erősebb volt az aggodalma. Most már akkor soha nem fognak tudni normálisan beszélgetni? Mindig arra kell gondolnia, hogy Bende csak azért mond vagy tesz valamit, mert ő tetszik neki? Vagy még rosszabb: ha rájön, hogy az érzés nem kölcsönös, megsértődik, és nem áll vele szóba többet? Próbálta elképzelni Bendét, mint a fiúját, de sehogy sem ment. Abban a pillanatban, amikor mégis sikerült, önmagát rögtön tízévesnek látta, és gyorsan elhessegette a gondolatot.

Kikászálódott az ágyból, és résnyire nyitotta az ablakot, hadd áradjon be az éjszakai friss levegő. Így aztán később, hajnal felé egyből meghallotta, amikor a vonó cincogni kezdett a hegedű húrján. Félálomban előbb azt hitte, zeneiskolás húga gyakorol megint a szomszéd szobában, de aztán felült az ágyban, majd kiugrott, és gyorsan az ablakhoz lopózott. Már pirkadt a reggel a színház felett, és a kivilágosodó utcán egy egészen furcsa menetet látott közeledni.

Elöl egy cigányprímás jött, féltett hegedűjét vékony nyári kabátjába burkolva. Utána újabb hegedűs, kezében a vonója, hegedűje az álla alatt, ez cincogtatott az előbb. Majd a nagybögös hozta lihegve hangszerét,

leghátul pedig kétrét görnyedve a cimbalmos cipekedett. De ezzel a menetnek közel sem volt vége. Mögöttük egy konflis jött. A kocsis mögött egy asztal, szépen leterítve fehér abrosszal, meg két szék. Mellette a szűk helyen egy pincér szorongott, kezében kosár, amelyben üvegpoharak csilingeltek. A másik pincér a bakon ült, a kocsis mellett. Lába közt egy veder víz, benne jégdarabok és pezsgősüvegek ütődtek egymáshoz. A konflis mögött egy zárt fiáker jött, amelynek utasait nem láthatta. A menetet két ásítózva baktató rendőr zárta.

Vajon mi ez? És hova mehetnek ebben az órában? Aztán beugrott a szó, amit mintha már hallott volna az előző este folyamán: szerenád! És ekkor balsejtelmé támadt. Épp idejében húzódott vissza az ablakból, amikor a furcsa menet megállt, és tagjai a palota ablakait kezdték kémlelni. Így azt sem láthatta, hogy ki szállt ki a zárt fiákerből. De a hangját azonnal megismerte.

– Ide tesszük az asztalt. Nem, nem isz, hanem ide! Innen tökéletesz, a hukk, a kilátász!

Gazsi báról nyelve lassan forgott a szájában, de ettől még ellentmondást nem tűrő hangon adta az utasításokat.

– Primász uram, fogja a nyirettyűt, és húzzák azt, hogy: édesanyám, köszön kendőt!

A zenekar rázendített: *Édesanyám, köszön kendőt, selymet a fejé-é-ére, menjen el a legszebb lányhoz a falu végé-é-ére!*

Ekkor nyitott be Maris lelkesen.

– Szerenádot adnak a grófkni... neked, Karola!

– Tudom, és nagyon akarnám látni, de nem merek itt kinézni az ablakon!

Maris már nyújtotta is a kezét.

– Nem is úgy kell azt. Gyere a szalonba, onnan meglesheted őket anélkül, hogy észrevennének!

Leszaladtak a földszinti nagy szalonba, és a sötétítő mögül kukucskáltak a férfiakra.

Gazsi báró és egy másik, ismeretlen férfi az utcára kitett asztal mellett ültek a két széken, a pincér sűrűn töltögetett nekik, míg a négy zenész mögöttük félkörbe állva húzta.

– Mondja meg a legszebb lánynak: el szeretném ve-e-enni. Kérdezze meg: akar-e a feleségem le-e-enni!

Ekkor Gazsi kiitta, ami a poharában volt, megfogta az asztal szélét, és imbolyogva felemelkedett.

– Ácsi! – állította le a zenét. – Karola grófkiszaszony, szépségesz virágszál, nyissza ki az ablakot, csak egy pillantászt ajándékozzon fájó, epekedő szívemnek!

Mindenki Karola emeleti ablakára függesztette a tekintetét, és ő ekkor gondolt először arra, hogy vajon honnan tudják, hogy ő hol lakik? Valaki kikotyogta nekik, vagy itt az egész város tudja, hogy melyik a palota női vendégszobája?

Maris és Karola egymásra néztek.

– Mi lesz? – kérdezte Maris. – Fogadjuk, vagy nem?

Ekkor már Gazsi báró is méltatlankodni kezdett a barátjának.

– Na, mi lesz? Ezek ott Amerikában nem ismerik a szokászt? Nem tesznek ki gyertyát az ablakba?

– Nem, mert a felhőkarcoló ablakában senki nem látná, tökfej! – vihogott a barátja, és intett a pincérnek, hogy töltsön még.

•

Közben az utca lassan életre kelt, a hajnalban piacra igyekvő népség megállt megbámulni a különös társaságot, mire a két rendőr megörült, hogy végre akad tennivalójuk, és terelni kezdte őket, hogy: tessék, kérem szépen, továbbközlekedni!

– Menjünk akkor, tegyük ki – törődött bele Karola.

Erre visszaosontak az emeletre, de amikor a szobalány a meggyújtott gyertyatartót behozta, Karola elbizonytalanodott.

– Állj, Maris! Pontosan mit is jelent a gyertya kitévése?

– Hát azt, hogy fogadod a szerenádot!

– És az mit jelent?

– Hát... hogy tetszik neked! Hogy udvarolhat a férfi!

Karola megint az ajkába harapott.

– Akkor ne tedd ki!

Ekkor esett le neki, amit eddig nem gondolt végig: hogy a virágok és a hódoló kézcsókok nem neki szólnak. Nem a tizenhárom éves, huszonegyedik századi pesti diáklánynak, hanem egy elképzelt, legalább tizenhat éves, jómódú, külföldi családból származó grófkisasszonynak, aki életkorban, rangban és anyagi helyzetben is illik Gazsi báróhoz. És amely grófkisasszonyt ráadásul ő, Karola talált ki. De annyi esze már nem volt, hogy akkor kitaláljon magának egy vőlegényt is, akire ilyenkor lehetne hivatkozni. Megrémült. És a lent egyre türelmetlenebbül danolászó Gazsi báróék csak fokozták rémületét. Ráadásul most Bánffy gróf sincs a közelben, hogy tanácsot kérjen tőle.

Ekkor viszont mozgolódás hallatszott letről. Egy élénk, dühös hang szakította meg a szerenádot, de nem volt annyira hangos, hogy érteni lehessen, amit mond. Szinte sziszegett, ahogy Gazsi báróhoz intézte szavait. Karola nem akart hinni a fülének: ez Bende! De, hogy mit mond, azt nem értette. Ellenben Gazsi báró válaszát igen.

– Én nem értem, hogy mi jogon avatkozik bele! Én jómódú erdélyi földeszúr vagyok! Ötszáz hold fenyeveszünk van Szóvidéken, két halasztó a Nyárádméntén, bányánk isz volt, amíg őfelsége el nem vette mindet. Én jó párti vagyok, kérem szépen. És egy tappodat sze megyek innen, amíg a grófkisasszony nem méltat válaszra!

Karola már majdnem kikukucsált, de a hangból ítélve Gazsi báró ismét az ablakra nézett, így nem mert. Vissza kéne menni a földszintre! Intett Marisnak, aki sorban elfújta a gyertyákat, majd ismét leosontak. De mire leértek, áttapogatóztak a sötét szalonon, és kilestek a vastag sötétítő mögül, Bende, Gazsi báró és a barátja már eltűntek a palota elől. Csak a két pincért látták, amint összeszedik az asztalokat, és a csendőrök segítségével felpakolják a konflisra. A zenészek is szedelőzködni kezdtek. Karola egyszerre érzett megkönnyebbülést és hálát Bende irányába, és valami megmagyarázhatatlan aggodalmat.

ÓRIÁSI SAKKFIGURÁK

Fejő azt találta ki, hogy ha reggel még forgatás előtt elmennek Darvasné vendéglőjébe, hátha vásárolhatnak friss vargabélest, mégpedig olcsón, mielőtt a szállítmány repülőre ülne és az egekbe szállna, az árával együtt. Sehogyan sem tudott beletörődni abba, hogy a New York Kávézóban neki mindössze egy falat jutott az ingyencégből. Mivel Karolának még annyi sem, a lány is gyorsan kötélnek állt. Bende viszont még mindig durcás volt, és szótlánul, pár lépéssel lemaradva követte osztálytársait.

Már a Mátyás király tér keleti oldalán jártak, amikor a Központi Szálló előtt egy ismerős táskát pillantottak meg. Vagyis kettőt. Éppen a „Max Factor” feliratú piperetáskákat rakta fel egy kocsis a konflis tetejére, majd rögtön utána feltuszkolt két nagyobb utazóbőröndöt is.

– Jé, Jászai már ilyen korán indul a forgatásra? – kérdezte Fejő.

– De miért viszi magával minden cuccát? – döbönt meg Karola.

Ekkor értek a szálloda elé. A lány olyan hirtelen váltott irányt, hogy mire az egyenruhás portás segítségére sietett volna, ő már be is nyomta a dupla ajtót.